

При тия приготовления Стефанъ Караджа намира време и да напише благодарсвено писмо²⁾ на българина Иванъ Стояновъ отъ Русе живущъ, въ Гюргево¹⁾); на него, той изказва признателность за ценната подкрепа и съдействието по доставяне материални сръдства за дружината:

Почтений Господине!

Тѣй какъ-то днесъ е настанжлъ вече за мене часъ-тъ да оставя вашыйтъ градъ за да вървиж за тамъ, гдѣто е всичката обща надежба, гдѣто сж съсрѣдоточени всичкитѣ ни мисли и желанія, гдѣто ни очаква цѣлъ народъ съ открити гржди, за да жертвува себе си за най-скжпото нѣщо на този свѣтъ — за нашето скжпоценно и много патимо Отечество, то азъ считамъ, Господинъ Иванъ Стоеановъ за първъ свой длъгъ да Ви принеса съ настоящето си моѣж-тж най-длъбокж къмъ Васъ признателность, за гдѣто вый не преставахте въ продълженіе-то на моето противіаніе въ този градъ отъ мѣсеци насамъ отъ да мж спомагате заедно съ дружинж-тж ми съ матеріални сръдства въ най-нужни-тѣ и критични-тѣ за мене обстоятелства.

¹⁾ Сжщо, стр. 87.